

for Hunaal, og jeg kan tilføje, at der ogsaa i den fiftes meget store Hunaal, hvilke maaste dog nok i Reglen tages paa Vandringen fra de fjerde Bunde til Havet. Men Hovedmængden af Fjordens Aal er Hunaal, og selv som voksne (blanke) af en meget ringe Størrelse, ringere end Hunaal pleje at være i det øvrige Danmark, og saa ringe, at man næppe kan sætte et Mindstemaal for denne Fjord højere end 11 Tommer, hvis man ikke vil risikere at skade Fangsten for meget.

Seg kan tilføje, at en lignende Aalebestand (næsten alene Hanner fra ca. 11—15 Tommer) findes i flere andre vestjydske Bækvande, saasom Ferringsfjord, Rilen (ved Struer), Hjert osv. — Tabellens første Kolumne viser, at saadanne Smaaal ogsaa findes ude i Vindfjorden. om end kun i ringe Mængde, sandsynligvis paa Vej fra de nævnte Smaavande ud til Havet; de spille dog her ingen Rolle, de ere for faa. — Af Steder i det øvrige Land, hvis Aalebestand nærmest ligner Ringkøbing Fjords, skal nævnes f. Eks. Roskilde Fjord (se Tabellen), men Aalene ere dog her ikke saa smaa som i Vestjylland. I de hidtil nævnte Bunde er det, som man vil se, Hannerne, der spille Hovedrollen, andre Steder, som i Lille Bælt og ved Svendborg, er det derimod Hunnerne. Her vil en Mindstestørrelse paa 11 Tommer næsten være uhyggig, og først ved 15—16 Tommer nærmer man sig den for disse Bunde passende Størrelse.

At bestemme en Mindstestørrelse for hele Landet efter de Aal, man træffer i Ringkøbing Fjord og lignende Bunde, vil være af meget ringe Betydning for Landet som Helhed, men helt at overse de lokale Forholds Betydning for de nævnte Bunde er heller ikke muligt. Man maa derfor gaa en Mellemvej og f. Eks. fastsætte et passende Maal af 14 Tommer for hele Landet, men tillade Undtagelsesbestemmelser, hvor de ere nødvendige. Saadanne Undtagelsesbestemmelser ville kunne skade, hvis de give Anledning til at hindre Kontrollen med andre Steders Fangst, de maa derfor paa forskellig Maade begrænses. Saaledes kan Tilladelse til at anvende mindre Maal f. Eks. gives alene for Vintertiden, fordi det særlig er om Vintertiden, at denne Aalebestand har Betydning for den omboende Befolkning, eller Tilladelsen kan begrænses til at omfatte alene Blankaal o. l. Disse Undtagelser ville sikkert nok kunne ordnes af Ministeriet i de enkelte Tilfælde, uden at der vil resultere større Ulemper for Kontrollen som Helhed deraf, og ved saadanne Undtagelser gøres det muligt at beholde et for Landet som Helhed nogenlunde passende Maal, der selvfølgelig dog er altfor ringe for Hunnernes Bedkommende og dermed for ringe i de Farvande, hvori de ere de dominerende. Rønnene ere imidlertid saa ens af Ydre, at man ikke kan tænke paa at fastsætte forskelligt Maal for hvert af dem.

C. G. Joh. Peterfen.

Kjøbenhavn, den 22de November 1896.